

RECENSION



Sofia Ledarp

Den man älskar

Regi **Åke Sandgren**
Producent **Lars G. Lindström**
Manus **Kim Fupz Aakeson**
Foto **Erik Molberg Hansen**
Roller **Sofia Ledarp, Jonas Karlsson, Rolf Lassgård, Camilla Larsson, Gustaf Hammarsten, Mats Blomgren, Lena B. Nilsson m fl.**
Sverige 2007
Längd **1 tim 32 min**
Censur **från 11 år**
Distributör **Nordisk Film AB**

Den man älskar börjar och slutar på en kyrkogård. Däremellan rullas ett handlingsförlopp upp som sätter tre människor och deras relationer i centrum. Lena (Sofia Ledarp) jobbar i fiskaffär tillsammans med Alf (Rolf Lassgård), som också är hennes sambo. Hannes (Jonas Karlsson) är hennes f.d., som kommer ut ur fängelse efter att ha avtjänat 2/3 av det straff han dömts till för att ha misshandlat Lena. Han går i terapi för att kunna leva upp till villkoret att aldrig mer kontakta henne, något som han själv också inser vore förödande...

Detta är Åke Sandgrens sjunde långfilm sedan debuten 1989 med *Miraklet i Valby*. Han har arbetat en hel del i Danmark, där han också fått sin filmutbildning, men det här är första samarbetet

med manusförfattaren Kim Fupz Aakeson (*Den enda rätta, Okay, Förbrytelser, En såpa*). Ett givande och fruktbart samarbete, där Sandgrens styrka som personinstruktör kompletterar Aakesons förmåga att klargöra ofta komplexa orsakssammanhang.

Den man älskar är en provocerande och engagerande film, vilket också är dess styrka. Möjligen är den också mer "intressant" än "bra", ur ett rent filmiskt perspektiv. Här väcks intressanta frågeställningar på ett sätt som utmanar publikens förutfattade meningar och eventuella sympatier för olika karaktärer. Framför allt kring ämnet kvinnomisshandel, men Aakeson och Sandgren överraskar genom att försöka belysa aspekter som sällan tas upp för diskussion; synnerligen kontroversiella frågor om skuld, beroende och även om kärlekens komplexitet. Som Alf uttrycker det; "Jag trodde jag visste en hel del om kärlek. Det tror jag inte längre".

Så långt både djärvt och ambitiöst, vilket till viss mån kompenseras för de partier där man blir alltför upptagen med att ifrågasätta om skildringen av olika handlingar och beteenden inte är lite för kantig och på gränsen till patetisk. Huvudsyftet är ändå att provocera fram tankar i en film som ställer betydligt fler frågor än den besvarar, vilket förstås kan kännas både obehagligt och krävande. Men just därför är den också ett utmärkt filmval för någon form av uppföljning, exempelvis i skolor eller för diskussioner i filmstudior och liknande.

Inte oväntat är fint spel av Rolf Lassgård och Jonas Karlsson en förutsättning för såväl trovärdigheten som konstruktionen. Dessa "veteraner" i sammanhanget stöttar och lyfter också fram Sofia Ledarp, som gör en alldeles utmärkt insats (hennes andra filmroll)

Anders Pettersson